

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Canovelles, 6

INFORMACIONS DE LA COMARCA**GRANOLLERS****La qüestió del Col·legi de Segona Ensenyança****Tornem-ne a parlar**

En l'assemblea de constitució del Sindicat de Treballadors de Granollers, que tingué lloc a La Unió Liberal divendres, 26 de setembre, entre altres coses s'acordà: «Contra quien atente contra la institució (la del Colegio Municipal de Segunda Enseñanza), los trabajadores en contra suya.»

L'Alcalde, senyor Rosàs, el dia 29, moments abans de començar la sessió, manifestava als consellers tots, reunits en l'Alcaldia, que aquell dia no es parlaria del Col·legi, que es podria suspendre el curs i no començar-lo fins el dia 15 d'octubre, i que després ja en parlarien.

Suspendre, o millor dit, no començar les classes el dia 1 d'octubre, és, a la nostra manera de veure la qüestió, tant com llançar al carrer tots aquells alumnes que esperen cursar en aquest centre, i és incitar els escolars i famílies a que es busquin altre establiment d'ensenyança. Si el dia primer no es comencen les classes; si s'aplacen — en principi — fins el dia 15, amb la condició de que *ja en parlarem*, això no és atemptar contra la vida de l'escola?

Si després de tant parlar i tornar a parlar del Col·legi (aquest assumpte el remena l'Ajuntament d'ençà del mes de març); si després de tenir les famílies tot l'estiu amb el dubte de si continuarà així o si continuarà aixà, ens trobem que el dia 29 de setembre l'Ajuntament acorda que el primer d'octubre no es comencen les classes, què pensaran i què resoldran les famílies? Quí no creurà que el Col·legi és mort i ben mort?

Matar l'Institució, és o no és atemptar contra la seva vida?

No volem fer comentaris sobre l'acord esmentat. Els deixem al judici de qui ens vulgui llegir i reflexionar ço que diem.

Com a manifestació final del què va dir l'Alcalde, senyor Rosàs, relatiu al possible funcionament o no funcionament del Col·legi de Segona Ensenyança, sabem que va exposar també l'Alcalde *que esperaven un informe* de persones tècniques en qüestions d'ensenyament, del contingut del qual depenien els acords que es pendrien en el futur. Edificant!... Vertaderament edificant!... Esperem veure l'informe i les firmes que puguin avalar-lo. No podem creure que cap catedràtic, ni cap professor oficial, ni tan sols cap persona que dignament es dediqui a l'ensenyança, pugui dictaminar ni tan sols informar sobre assumpte tan delicat com és l'organització interna d'un

centre d'ensenyament, el qual no conegui sino per referències.

Si els firmants de l'informe al qual ens referim són persones solvents, haurien d'inspeccionar sobre el terreny i la marxa del treball en aquesta nostra primera institució d'Estudis Superiors, no deixant-se influenciar *per manifestacions particulars* més o menys tendencioses. Això que va exposar el senyor Alcalde és una *martingala* més que ell i els del seu partit s'han proposat realitzar perquè, com venim dient, s'acabi amb l'existència de l'Escola.

Esperarem assentats el dictàmen o informe dels tècnics en matèria d'ensenyança, així com també les firmes de les persones que l'avalin.

La fulla d'En Montanyà (R.), de la qual en altre lloc ens ocupem, té — com totes les obres dels homes dolents, — la virtut d'enganyar la gent que no discorre. I, com que nosaltres voldríem que sense apassionaments que ofusquen les intel·ligències, els ciutadans granollerins raonessin les qüestions, per sèries i importants que siguin, copiem avui dues Bases del tant remenat conveni entre el Director del Col·legi, don Pere Vegué, i l'Ajuntament, segons testimoni notarial que s'exhibirà allí on convingui:

«Base IX.—DERECHOS DE PREFERENCIA.

Si los proyectos del Ayuntamiento no merecieran la aprobación del Director, y, no obstante, el Ayuntamiento acordara la supresión o disolución del Instituto de Estudios Superiores, se reconoce a don Pedro Vegué el derecho al usufructo de todo el material y mobiliario de este Centro, así como a la libre disposición del inmueble en donde se halla instalado, para que por su cuenta y riesgo pueda continuar rigiendo el establecimiento por un periodo de tiempo no superior a diez años.»

«Base X.—INDEMNIZACIONES.

«Si la modificación acordada por el Ayuntamiento fuese de tal naturaleza que motivara la cesación del Director en sus funciones, tal y como se le reconocen en estas Bases, y teniendo en cuenta que don Pedro Vegué es Maestro Nacional en servicio activo, y que para hacerse cargo de la Dirección de este Instituto pierde derechos adquiridos en virtud de oposiciones por él celebradas, éste tendrá derecho a las indemnizaciones que se detallan.»

»Si la modificación se acordara antes de

que el nombramiento fuese elevado a definitivo y constante, siete mil pesetas (7,000).»

»Si el acuerdo de la modificación fuese tomado transcurridos dos años de la toma de posesión, cien mil pesetas (100,000).»

En Montanyà deia: «que en la rennió que tingué lloc el dia 20 — supletòria del ple convocat pel mateix dia, — va ésser posat a la consideració de l'Alcalde i consellers, un document en el qual l'Ajuntament de la ciutat formula un contracte amb el senyor Vegué, compromentent-se a entregar a aquest senyor la quantitat de CENT MIL PESSETES I L'EDIFICI DE L'ESCOLA AMB TOT EL SEU MATERIAL, PER DURANT DEU ANYS, en el moment en que es consideri que els seus serveis personals no li sien necessaris.»

Demaneu solament un instant d'atenció al que llegeixi aquestes notes, al fi de que vegi clarament si la fulla de la qual ens ocupem és per a *orientar la opinió* o si fou escrita per a treure a fora tota la bilis que el seu autor porta amagatzemada. La gran sort, però, és que, de molt temps ha, aquí *tots ens coneixem*; i entre l'honorabilitat d'En Montanyà (R.) i la de don Pere Vegué, totes les persones que els coneixen ja tenen format concepte.

El professor de Lletres del Col·legi, don Josep Rovira, fa més de quatre mesos que va explicant a tots quants el volen escoltar (entre altres coses), que ell se'n va; que ell no pot ésser dignament el substitut del senyor Vegué en la Direcció del Col·legi, perquè tot-hom veuria la seva traïdoria; que ell té un contracte amb la «Editorial Labor», de Barcelona, per a traduir obres de l'alemany i que guanyarà més que al Col·legi. Darrerament, amb motiu de les famoses sessions del ple Consistorial, l'home va dir que ja no començaria el curs actual i que se'n anava definitivament.

També el senyor Falgà (P.), professor de les assignatures de Comerç, va anar darrerament a cercar treball a Barcelona.

Però com que, malgrat el que diguin, el cert és que aquests senyors no es mouen, és que, o en preparen alguna de *sonada*, que entre en Rosell, en Montanyà, en Pineda i altres de la «colla» van rumiant, o bé serà que allò de l'Editorial Labor i les il·lusions d'en Falgà són noves faltades de realitat.

Cal, no obstant, que estiguem tots a l'aguait. El despit fa concebir moltes coses; i si el despit va acompanyat de molt afecte a les pessetes i al sou que acrediten en pressupost i de molt poca estima a l'Institució, aleshores encara se'n concebeixen més.

A prec de molts granollerins que s'interessen per les coses de l'Institut d'Estudis Superiors, en el pròxim número vinent pensem publicar, amb comentaris, el pressupost del Col·legi Municipal de Segona Ensenyança, amb el sou dels professors i els sacrificis que fan.

Investides

Inquietud, en una de les seves notes de bilis, proposa una escombrada a la Casa Gran.

Es lògic que hi hagi qui aspiri a una vacant; com ho és el que nosaltres propugnem per l'extermi dels taüls, malgrat es diguin admiradors de Tolstoi i de Gorki.

Entre els obrers laboriosos, els dropos hi sobren.

¿Entesos, senyor Director?

Ampliació de prec

Unim el nostre prec al que fa el quinzè referent a les escombres del concessionari del servei de neteja pública, ampliant-lo en el sentit de que els empleats del servei, en començar-lo a les set del matí, passin per casa el Director d'*Inquietud*, i, d'un cop d'escombra, el clavin fora del llit, evitant que pugui llevar-se a quarts de dugues de la tarda, com acostuma.

L'estudi de les reivindicacions obreres i la causa de Tolstoi hi guanyaran, car li quedarà més temps per a dedicar-s'hi.

—Una representació de Filles de Maria, de Teresianes, del *Rabañitu* i fins i tot varis socis de l'Eucarística, ens pregunten que denunciem a l'autoritat competent que mossèn Guasch, organista de la parròquia i professor de Religió del Col·legi de Segona Ensenyança, es permet el luxe, a altes hores de la nit, de cridar l'atenció dels vianants amb les seves rialles histèriques en un bar cèntric de la ciutat, on hi concorren els amics de fer tabola.

De mossèn Pollastre n'hi va haver un a Barcelona i no creiem convenient que vulgui parodiari-lo altre de Granollers.

Sempre atents a les causes justes...

—«Una cosa es predicar y otra dar trigo».

El que, traduït al català, vol dir que el valent Ramon Montaña, dilluns passat, a l'hora que havia d'estar al front de l'*avalancha* per a encoratjar l'Alcalde en l'intent d'assassinat de l'Escola de Segona Ensenyança—que no es va portar a cap, ni s'hi portarà—estava còmodament sentat al bar de la Fonda, fent companyia a l'intel·lectual Rossell i al bondadós capellà de l'orga.

Entesos, *Moreno*?...

—«Mos ha fallat l'avalancha! Se mos ha empassat lo poble!»

Així deia un Tinent d'Alcalde al Mistic de Loyola durant la sessió del dia 29.

En Peret Pineda, en sentir l'aldarull, es gravava el tupè i es fregava les mans, bo i dient: «Havent-hi En Camillo rail...»

Home, Peret... Que no ho veus que amb una bufada cauria i es desencolaria?

—*Diàleg a la Plaça, a l'hora de la sessió del dilluns:*

—Que és estrany que no vingui!

—Si el Ton no li trenca la cara, mira (fent butifarra) que hi vindrà a sessió el Toniul... Té por que li treguin la camisa, i diuen que la porta molt bruta. Creu-me: ell no és capàs de fer altra cosa que pastetes.

—Home, ben mirat ja és el que ha fet sempre, ja...

Epíleg

L'acció passa darrera la Casa Gran i hora de les 9 de la nit del dilluns memorable.

En Baldi:—Surti depressa; aquí darrera no es veu ningú.

L'Armero:—Pareix mentira que un tinga de guardar-se els bemolets al bolsillo.

En Baldi:—No enraonin i marxin.

En Loyola (treient el cap):—Volen dir que darrera de Can Vilaró no hi ha un home ajupit?...

En Peret (apart):—Jo rai que si cau alguna bufada no la sentiré!

En Loyola:—¡Alabat sia Déu! ¡Que surti el que vulgui! Però no el creuré més al geperut no. Quan vulgui fer un atropell, que en fassi ell d'Alcalde. ¡Còm m'he de veure! ¡Sembla mentida!...

El Senyor Ramon

El Senyor Ramon per fi s'ha destapat El Senyor Ramon de casa nostra no és pas aquell infeliç Senyor Ramon que enganyava les criades. És un pobre xicot que ha somniat que és un personatge i en lloc de dedicar-se, com el de la cançó, a enganyar criades, ha contractat amb una impremta i ha parit... un *ratoll* en forma de fulla acusatòria contra de una persona que se'l pot mirar despreciativament d'una alçada de vint metres i encara no hi distingiria sinó un sac, mal lligat, de verí.

Com a vertader apassionat per la política, no s'ha pensat gens ni mica en fer l'aplicació d'aquell conegudíssim adagi de que «la política no té entranyes», i envesteix furiosament contra la persona del Director de la nostra Escola Municipal de Segona Ensenyança, fent així el joc dels que, rient per sota el nas i ben amagadets allà, en un recó de la plaça de l'Església, fa anys estan a l'aguait de la nostra primera i més prestigiosa institució cultural, per tal de clavar-hi les urpes afinades de tant de temps d'esmolarse-les, talment com amb inesgotable paciència espera el gat a la rata que surti del seu amagatall.

Aquest pobret Senyor Ramon, amb una sèrie de frases barroeres i mancades de la més elemental educació i respecte, preté demostrar que posseeix un entusiasme i devoció per la nostra Escola, tot i llençar-la al públic blasme i a la més baixa disquisició de *bugadera*, en defecte de la seva pròpia *gigne* com assistent a les reunions que ell mateix esmenta, tingudes a la secretaria de l'Escola, en quals reunions no va fer altra *terrible* acusació contra el Director de dita institució, que la d'haver utilitzat un tros de pati d'esbargiment que posseeix l'Escola, per a plantar-hi cols.

Així es condueixen els homes íntegres i nobles, quan tenen davant la persona que tracten d'acusar. Així darrerament es condueixen també els que treballen per compte d'altri. Que els germans seus en ideologia i sentiments religiosos li paguin la caritat, puix creiem que el Senyor Ramon no deu donar-se per satisfet amb que, per a repartir les dissortades fulles als assistents al darrer Ple municipal, els seus pares espirituals li deixessin mitja dotzena de tendres noiets, exposant-los a rebre alguna batzegada.

I encara s'embolica més el nostre flamant i apassionat polític. Subdivideix els professors de l'Escola en professors de debò i professors de broma. I ell, tan auster, tan aimant de la bona marxa de l'Escola, amb tot i assistir a totes les reunions tingudes en la mateixa—lleuat d'una que li en privà un providencial encostipat—no denuncià aquests professors de broma que per aquesta mateixa raó han de malmenar l'institució. Ho fa ara, en aquesta fulla tan plena de gentileses, després d'haver pogut comprovar personalment que no participaven del seu incontrovertible criteri. I, com a bon demòcrata i tolerant (?) amb les idees d'altri, els llença l'estigma per a honor i pros-

peritat de l'Escola, no pas on l'hauria d'haver produïda, ans bé, com una immundícia, al mig del carrer, perquè els cans la destriïn i l'escampin.

Bona manera d'erigir se en protector de la cultura del poble i bona forma de sustentar la democràcia, amb la ridícula pretensió, fins i tot, de definir-la!... Per alguna cosa aquest senyor demòcrata que, com un mal gra, ens ha sortit a Granollers, no pot ésser soci de la nostra primera entitat democràtica i popular «La Unió Liberal». Uns lligams molt forts, en forma d'escapularis, l'en priven. Per aquest motiu dèiem abans que ell ja compleix fidelment la seva tasca; ja tira l'aigua al seu molí, com a bon deixeble i panegirista que és de l'ensenyament monàstic. Serveixi, sinó, d'exemple, la part important que tingué en l'organització de l'escola montessoriana del seu entranyable amic, el professor *de debò* Sr. Rovira, i en la redacció del seu Estatut interior. Brindem aital meticulós estatut als no menys també entranyables amics seus que fan «*Inquietud*», i estem segurs que s'inquietaran de debò per primera vegada, ja que fins al present sols ho han fet de broma, seguint la forma emprada pel Senyor Ramón en qüestió de classificacions.

I, per fi, el desvarieig de la fulla caiguda dilluns passat a l'hora del Ple municipal—sens dubte repartida en aquells moments per a *apartar l'escola sempre de les lluites i apassionaments que dimanen del fet polític*, com es fa constar en la mateixa fulla— arriba a un tal grau d'intensitat, que fins li fa assegurar que l'edifici on està instal·lada l'Escola— propietat del Sr. Serrat, — «ha d'anar a parar a mans del Director en el moment en que es consideri que els seus serveis personals no sien necessaris».

¿Què li haurem de replicar, pobret! Més val que no ens el prenguem en sèrio i que cloquem aquest article en la mateixa forma que l'hem començat, boi cantant:

El Senyor Ramón
enganya les criades,
el Senyor Ramón, etc , etc.

X.

El segrestament d'En Macià

LA NOSTRA PROTESTA

Volem dir-ho ben alt. La covardia davant la presència a Barcelona de l'home il·lustre que pels seus ideals ha sacrificat la seva carrera, la seva hisenda i fins la tranquil·litat dels familiars, ha estat compartida pels directors o capdavaners de la Lliga Regionalista. El que la veu d'En Macià podés fer-se sentir en el miting de solidaritat republicana de Madrid no els deixava viure i per això aconsellaren la «boutade» que desprestigia encara més davant l'estranger el govern que patim.

Quina llei empara una tan descabellada decisió?

La por que inspira l'estada a Catalunya del cap del moviment netament catalanista, malgrat fos reclòs en una cel·la de la presó, és ben palesa, i per això, i perquè no pugui torbar-se el dolçe far niente dels monàrquics de la Lliga, és pel que va tenir lloc el segrestament d'un polític honorable que lluita per la defensa de uns ideals honradament sentits.

Havia d'ésser un Judes, l'exrepublicà Maynès, qui malparlés d'En Macià i qualifiqués de comprometedora la seva política.

Comprometedora, de què? Com no sigui de tota actuació pública a base de negocis tèrbols!...

Les terribles acusacions de l'home de les plaques

El «Funcionario Revisor» Emili Rosell i Montaner, que va estar al servei de la Dictadura desmentant interinament la Secretaria Municipal de Sentmenat durant l'imperi dels pupins i que, per obra i gràcia del cacic En Jaume de Riba (abans Santiago) fou nomenat per l'Alcalde de la ciutat per a revisar l'actuació de l'anterior Ajuntament (Setembre de 1927 a Febrer de 1930), segons acord d'un Ple Consistorial, ha coronat la seva tasca amb la presentació d'una Memòria que sens dubte li donarà dies de glòria en el seu retir de la bacallaneria del carrer d'Aribau.

Cavallers, quin *derroche* de literatura i quina manera de *destapar-se*, com diuen els tauròfils! Ja ho veuran els regidors de la primera Dictadura als quals es senyalava com malversadors dels cabals del poble!...

El *susodicho funcionario*, príncep dels analfabets i rei de la petulància, s'ha excedit en la comanda que li va fer l'Ajuntament de Granollers, i ha començat la inspecció a partir de l'any 1923; això és, fent que abarqui tot el període de la primera Dictadura.

¿Resultat? Segons va despendre's de la lectura, que amb evident (?) nerviosisme va llegir el Secretari Sr. Boët en la sessió plenària del dia 29 del prop passat Setembre—de dolça recordança,—la denúncia *cumbre* va ésser la de que des de 1923 a 1930 (set anys) els Ajuntaments nomenats pel Dictador general Primo de Rivera, han gastat per subscripcions i viatges oficials—diguem-ne *mandangas* obligades—**SIS MIL DUES CENTES TRES PESSETES AMB CINQUANTA CENTIMS**

Naturalment, i en justa correspondència a haver aparegut la seva estrella omnipotent i posat al descobert llur niciesia i poca solta, vol fer arribar el llot que el cobreix, per a despistar, als funcionaris municipals que varen limitar-se a posar-lo al rengle, segons manifestacions que varen fer-se en l'esmentada sessió i que va subratllar l'Alcalde en mig de gran aldarull del públic que omplenava el saló de sessions. És dir, resulta, de les asseveracions de l'home de les plaques, que ell ha estat l'angelet prodigiós que ha normalitzat la desorganització funcional i administrativa que regnava a la Casa Gran.

Que et perdoni la teva àvia i els equippers del Gràcia, als quals et vares vendre quan feies de referé!...

Naturalment que la seva tasca reorganitzadora va concloure's a fer uns arreglos que beneficiaven d'una manera directíssima els amics de la situació, la qual ja no s'aguanta sinó amb agulles.

S'han omplert de... glòria! En Riba, amb la

facturació, i En Rosàs actuant al dictat del cínic que ha estiujeat quatre mesos i mig en nostra ciutat cobrant 3,116'10 pessetes, 1, en definitiva, el poble, que veu com se l'administra *de cara...* però prenent-li els quartos.

En la sessió del ple de dilluns passat, el conseller Sr. Francesc Aymerich va quedar de cos present.

“De cara al poble” va ésser acusat, en plena sessió pública, d'abús del càrrec en profit propi, i tota la seva defensa enfront d'una acusació documentada i concreta va quedar reduïda a assabentar-nos que havien tingut un petit descompte: que no eren tantes pessetes com acabaven de demostrar.

Però resta ben provat el fet que en cada número de LLUITA hem vingut denunciant.

Al conseller Sr. Aymerich se li ha d'exigir que presenti la dimissió del càrrec. És indigne de pertènixer a la Corporació Municipal que ha d'administrar els cabals de la ciutat.

La sessió del Ple de l'Ajuntament

Dilluns passat va tenir lloc la sessió del ple de l'Ajuntament que havia estat convocada ja per al dia 20 i fou ajornada per ordre del senyor Batlle.

Nombrós públic ocupa el saló i el vestíbul de Casa la Ciutat, treturós de saber els acords que s'havien de prendre, ja que l'Alcalde, per imposició de la colla, havia fet pública una ordre del dia en la qual hi constaven dictàmens, propostes i resolucions, destacant en últim lloc el que feia referència al Col·legi de segona ensenyança, que era el que interessava més al públic.

Oberta la sessió amb l'assistència de tots els consellers menys el senyor Serra, que està malalt, i el senyor Cunillera, s'aprova l'acta de la sessió anterior, i abans d'entrar a l'ordre del dia el conseller senyor Pagès es dirigeix a la presidència preguntant per quina ordre del dia s'hauran de regir, ja que per una mateixa sessió se n'havien publicades dugues. Aclarit aquest punt, protesta de que per la presidència s'hagi demanat auxili a la guàrdia civil, coaccionant el dret dels ciutadans que tenen d'assistir a les sessions públiques per a assabentar-se de com s'administren els cabals de la ciutat.

Va prendre possessió del càrrec de conseller el senyor Francesc Salgot, i el senyor Pagès exposa el procés seguit per al seu nomenament, ja que s'ha fet per la dimissió del senyor Cluelles, que fou acceptada per la presidència contràriament al que es venia fent de no acceptar-ne cap que no fos plenament justificada, el que demostra que en el senyor Cruselles s'hi reflexava el conseller disposat a tractar els assumptes municipals amb el seu criteri, sense admetre imposicions alienes. Prega al senyor Salgot que en els assumptes municipals ex-

pressi la seva opinió i voti com li dicti la seva consciència i no com fan els consellers de la majoria, que van a les sessions allixonats de com han de votar.

En posar-se a discussió la modificació de les comissions especials, la minoria denuncia una disposició donada pel delegat del Matader, senyor Aymerich, sense ésser aprovada abans ni per la Permanent ni pel Ple, la qual l'ha beneficiat a ell, com a abasteixedor, fins a últims de setembre, en 4,604'50 pessetes. Es tan manifesta l'immoralitat d'aquella disposició, que per unanimitat s'acorda que la comissió de Governació nomeni el conseller que haurà de substituir el senyor Aymerich.

Posada a discussió la proposta de la Permanent de formar expedient a l'interventor senyor Corbera, és desestimada en votació nominal per majoria de vots, coincidint els regidors de la minoria i l'Alcalde.

Llegida la memòria presentada per l'ex-revisor municipal senyor Emili Rosell, com a resultat de l'inspecció que li fou encarregada, el senyor Secretari posa de manifest les falsetats que conté aquest document, estant d'acord la presidència i el secretari de que en dita memòria no s'ha exposat la veritat dels fets.

S'aprova un dictamen de la Comissió d'Hivenda i Governació en el qual es demostra ésser necessari tot el personal d'oficines, senyalant que, per a completar el servei de vigilància, s'han d'augmentar el nombre de places.

La presidència proposa que, havent-se de pagar el cupó de l'emprèstit a últims de mes, el ple acordi si ha de pagar-se o no. La minoria es mostra contrària a prendre cap acord en un assumpte que és funció exclusiva de l'Alcalde i la presidència, no fent cas de les observacions, intenta passar la proposta a votació, però fets pel Secretari els advertiments legals, els regidors de la majoria, després de llarga estona de rumiar-ho, provocant sorolloses rialles en el públic, es neguen a votar la proposta de l'Alcalde, i aquest es veu obligat a retirar-la.

Els continuats incidents a que dóna lloc el procedir de la Presidència i dels consellers de la majoria són motiu de que el públic es manifesti a cada moment més indignat, motiu pel qual la Presidència intenta suspendre la sessió; però les fortes protestes del públic i els precés de la minoria fan que abans de suspendre's la sessió s'acordi que el dia 1 d'Octubre s'obrin les classes en el Col·legi de Segona Ensenyança deixant per altra ocasió tota reforma que es cregui necessària per a la bona marxa de l'Institució d'ensenyament superior.

A les vuit del vespre s'acabà la sessió i mitja hora més tard l'Alcalde havia de fugir per la porta del darrera de la Casa de la Ciutat, puix que a la Plaça hi havia una gran gentada — el corresponsal de «La Veu de Catalunya» diu dues mil persones — que l'esperava, i no pas per aplaudir-lo.

La guàrdia civil, que es mobilitzà a requeriment de l'Alcalde, no va haver d'intervenir en la qüestió.

Impremta Garrell : Granollers

Anís
Picarol

Demaneu-lo a tot arreu

FABRICA DE LICORS I ANISSATS

de

Francesc Ventura

Xampany “Codorniu” i Xampany “Montbuy”

Despatx
Plaça del Bestiar, núm. 24

Granollers
Telèfon 75

Fàbrica
Plaça de la Mercè, 3, 4 i 5

Pompes Fúnebres "LA VICTORIA, S. A."

Carrer de Barcelona, 30 ♦ GRANOLLERS ♦ Telèfon 267

Aquesta Empresa s'encarrega de tota classe de serveis funeraris ajustant-se a les disposicions regulades per la Llei de Sanitat
AUTOS COTXES FÚNEBRES "HISPANO" PER TRASLLAT DE RESTES MORTALS
 Gran assortit en CORONES, PENSAMENTS, CINTES, CREUS, ANGELS i demés estres funeraris

Aquesta Empresa garantitza al públic que tots els serveis que se li encarreguin, seran realitzats a preus més reduïts que en qualsevol altra funerària i amb tota rapidesa i pulcritud. **SERVEI PERMANENT**

Gran Fàbrica de Gaseoses i Sifons

Fàbrica

Carrer de Paludàries

CLOTET

Despatx

Plaça d'Àngel Guimerà

GRANOLLERS

TELÉFON 74

Tota l'aigua emprada per aquesta casa per a la fabricació dels seus acreditats productes és esterilitzada amb OZONO, el procediment científic de més eficàcia

Concessionari únic de les cases

Societat anònima DAMM

Orange Crush S. A. E.

Demaneu sempre el «Sifon Clotet» extra esterilitzat

CASA PARÍS

GRANOLLERS

La més important de Granollers en Camises, Gorres, Barrets, Corbates, Mitjons, Elàstics, Cinturons i Bisuteria
Camises Sport amb colls de dues formes
 Perfumeria de les millors marques : Venda a raig
 Vestir-se amb articles de la CASA PARÍS, és un segell de distinció
Vingui vostè a visitar les nostres vitrines

146 : Carrer del General Prim : 146